



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha
proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2017, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, Odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 1. 2017, č. j. X (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 30. 3. 2016 v čase X hod. řídil motorové vozidlo tovární značky X (X barvy), specifikované registrační značky, se kterým jel po silnici I. třídy č. 6 ve směru jízdy na Karlovy Vary. V obci Lubenec, v ulici X mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C, v. č. 15/0200, naměřena rychlost 70 km/h, v úseku kde smí řidič jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla žalobci jako nejnižší rychlost zjištěna rychlost 67 km/h. Při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 17 km/h.

II. Žaloba

3. Žalobce uvedl, že již ve správním řízení namítal, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť nebyl dodržen předepsaný úhel pro měření, což dokládal geometrickou analýzou. Nebylo vyhověno jeho důkazním návrhům, kterým bylo provedení návodu k obsluze rychloměru a geometrické analýzy snímku. Dále navrhoval vyslechnout obsluhu rychloměru a provést ohledání místa přestupku spolu s návodem k obsluze rychloměru, aby byl zjištěn způsob a místo ustavení měřícího vozidla.
4. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož správní orgán nemohl konstatovat, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, když tento důkaz nebyl ve správním řízení proveden; k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016/31, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26. Za nepřezkoumatelné považoval rovněž tvrzení žalovaného, že výstup z měření nevyvolává žádné pochybnosti, resp. netrpí žádnými anomáliemi, jelikož nebyl proveden žádný důkaz dokládající požadavky na výstup z měření. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž proto, že se žalovaný nevyjádřil k jeho návrhu na výslech obsluhy rychloměru k ustavení měřícího vozidla.
5. Nedostatečně odůvodněný je i závěr o formě zavinění přestupku, který měl být spáchán ve formě vědomé nedbalosti, avšak správní orgán neprokázal, že žalobce věděl a uvědomoval si, jaký rychlostní limit v daném úseku platí, jakou rychlostí jede, a že tím naplňuje skutkovou podstatu daného přestupku.

6. Vedle toho žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že ve správním řízení uplatnil obstrukčně námitky až po ústním jednání, jelikož proběhly dvě ústní jednání a žalobce se vyjádřil dvakrát, přičemž první vyjádření bylo správnímu orgánu doručeno před druhým ústním jednáním. Správní řízení není omezeno zásadou koncentrace řízení a mohl se legitimně vyjadřovat a navrhopvat důkazy do vydání rozhodnutí ve věci samé. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný nemohl odmítnout na základě této argumentace vypořádat odvolací námitky. Stejně tak nemohl odmítnout námitku vznesenou zmocněncem žalobce z důvodu, že tento neměl odborné znalosti, aniž by se nezabýval jádrem vznesené námitky.
7. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že pro účinné zpochybnění měření rychlosti by musel důkaz o nesprávnosti měření rychlosti pořídit ještě v den měření, což je v rozporu s výtkou, že žalobce neobstaral odborný posudek, který by však nemohl zajistit v den měření. Rovněž nesouhlasil s vypořádáním odvolacích námitek týkajících se ověřovacího listu rychloměru, proškolení policisty, které samy o sobě nezaručují, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru.
8. Měření rychlosti bylo podle žalobce provedeno nezákonně, neboť policisté prováděli měření skrytým způsobem, když užili vozidlo v civilním provedení. Skrytým způsobem může orgán veřejné moci vykonávat svou pravomoc pouze v případě, že je k tomu zákonem výslovně zmocněn, navíc skryté měření rychlosti nenaplňuje účel měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, jímž je zvyšování bezpečnosti, tedy prevence.
9. Žalobce rovněž zpochybnil ověření rychloměru, jelikož toto provedl výrobce rychloměru, který měl na udělení ověření svému výrobku ekonomický zájem, a tudíž byl podjatý. Navrhl, aby bylo ověření rychloměru zrušeno a nebylo k němu přihlíženo.
10. Dále žalobce namítl, že dotčený přestupek byl ke dni 30. 3. 2017 prekludován, jelikož lhůta k projednání přestupku byla do 1. 10. 2016 jednoletá. K zakotvení jejího prodloužení došlo až k 1. 10. 2016, a nikoliv k 1. 10. 2015. Upozornil, že v rámci správního trestání je nutné upřednostnit výklad nejpriznivější pro obviněného.
11. Také namítl, že výrok napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neobsahuje všechna zákonná ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně chyběl odkaz na § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích.
12. Specifikace místa spáchání přestupku byla nedostatečná, neboť ulice Karlovarská je v dané obci dlouhá a jistě v jejích úsecích platí odlišné rychlostní limity.
13. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení.
14. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Současně navrhoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit mu náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný se k žalobě písemně vyjádřil, zrekapituloval průběh správního řízení a sdělil, že klíčovým důkazem v řízení byl výstup z měřicího zařízení, který zjevně prokazuje protiprávní jednání žalobce. Provedením návodu k obsluze rychloměru ve správním řízení by vznikl precedens provádět toto dokazování u každého obdobného přestupku. Správní spis neobsahuje žádné důkazy, jež by zpochybňovaly výstup z rychloměru, tudíž lze konstatovat, že jeho obsluha postupovala v souladu s návodem k obsluze. Upozornil, že zmocněnec žalobce ve správním řízení zastupuje v podobných věcech další účastníky a uplatňuje totožnou námitku. Zmocněnec žalobce zaslal elektronicky vyjádření v den konání prvního ústního jednání po jeho skončení, avšak osobně se nedostavil ani k jednomu ze dvou konaných ústních jednání, žalovaný zdůraznil zásadu ústnosti v přestupkovém řízení. Taktéž připomněl zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení, které nebyly v daném řízení uplatněny ne však vinou žalovaného či správního orgánu I. stupně. Uvedl, že § 79a zákona o silničním provozu dává policii oprávnění k měření rychlosti, aniž by určoval způsob měření rychlosti. Konstatoval, že zmocněnec žalobce řízení zdržoval, neúčastnil se ústních jednání a zahlcoval správní orgány v obdobných řízeních obsáhlými a zmatečnými podáními, přičemž upozornil na zaangažovanost zmocněnce v jakési pojišťovně na pokuty. Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť byl seznámen se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí a měl dostatečný časový prostor pro reakci na obsah správního spisu. Navrhoval proto, aby byla žaloba zamítnuta pro nedůvodnost.

IV. Zjištění ze správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:
17. Dne 1. 4. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně příslušným dopravním inspektorem Policie ČR doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 30. 3. 2016 v čase X hod. v obci Lubenec, ulice X u domu č. p. X, na silnici první třídy č. 6, ve směru od Prahy na Karlovy Vary, okres Louny, s uvedením konkrétních souřadnic GPS, kdy při řízení osobního motorového vozidla X, bílé barvy, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, když mu byla naměřena rychlost 70 km/h, po odečtu tolerance 67 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 17 km/h. Součástí tohoto oznámení byl mj. úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu, jeho řidiči a specifikaci překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Dále i výstup z rychloměru výrobního č. 15/0200, seznam policistů, kteří byli proškoleni pro obsluhu rychloměrů RAMER 10 C, včetně nstržm. Petra Steklého, který prováděl předmětné měření rychlosti, ověřovací list k rychloměru RAMER 10 C uvedeného výrobního čísla a fotografie z místa spáchání přestupku a dokladů žalobce. Osobní automobil X, jehož řidičem byl dle předložených dokladů žalobce, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, a to v úseku s maximální dovolenou rychlostí 50 km/h. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. Podle výpisu evidenční karty řidiče spáchal žalobce od roku 2008 do roku 2016 celkem 4 přestupky, z nichž 2 se týkaly překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
18. Správní orgán I. stupně doručil žalobci dne 20. 5. 2016 příkaz, proti němuž podal včasný odpor, dne 18. 10. 2016 zmocněnec žalobce převzal kopie spisového materiálu. Následně se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili k ústnímu jednání konanému dne 25. 10. 2016, načež dne 26. 10. 2016 obdržel správní orgán I. stupně písemné vyjádření zmocněnce žalobce. Dne 15. 12. 2016 se zmocněnec žalobce dostavil k druhému ústnímu jednání, nato dne 4. 1. 2017 doručil správnímu orgánu I. stupně druhé písemné vyjádření k přestupku.

19. Poté správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 20. 1. 2017 shledal žalobce z předmětného přestupku vinným. Dne 6. 2. 2017 podal proti tomuto rozhodnutí zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním dne 30. 3. 2017. Odvolání zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí s. ř. s. a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
21. O žalobě krajský soud již jednou rozhodoval, ve věci proběhlo dne 8. 7. 2019 ústní jednání. Při něm právní zástupce žalobce zopakoval některé žalobní námitky a nově namítl, že ze spisového materiálu nelze seznat, zda byl školitel policisty řádně proškolen, kdo skutečně psal napadené rozhodnutí a ve spise chybí návod k obsluze rychloměru. Návrhy na provedení důkazů neuplatnil, neboť dokazování by neměl činit soud za správní orgán, který se tím dopustil procesního pochybení. Rozsudkem ze dne 15. 7. 2019, č. j. 78 A 26/2017-57, krajský soud žalobu zamítl.
22. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2022, č. j. 8 As 263/2019-34. Podle Nejvyššího správního soudu byl správný závěr krajského soudu, že napadené rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné z důvodu, že správní orgány rozhodovaly na základě návodu k obsluze, aniž by jej provedly jako důkaz, neboť žalovaný korigoval závěry správního orgánu I. stupně tak, že návod k obsluze rychloměru nebylo nutné provést jako důkaz, protože se jím řídí proškolení policisté a výstup z měřicího zařízení nevykazoval nestandardnosti. Krajskému soudu však vytknul, že se nezabýval námitkou, že žalovaný nemohl odmítnout vypořádat odvolací námitky, neboť nedochází ke koncentraci řízení. Sám krajský soud naopak dospěl k závěru, že funkce rychloměru RAMER 10 C je plně automatická a není možné, aby měření proběhlo nesprávně. Tím měl krajský soud nahradit důvody, pro které nebylo podle žalovaného třeba provést návod k obsluze jako důkaz. Krajskému soudu Nejvyšší správní soud uložil, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda může být důvodem neprovedení důkazu to, že žalobce návrh uplatnil až po proběhlém ústním jednání, a zda případná vada měla vliv na nezákonnost rozhodnutí. A pokud dospěje k závěru, že nikoliv, bude se zabývat zbývajícími důvody, pro které žalovaný důkaz návodem k obsluze neprovedl. Pokud by znovu krajský soud vycházel ze závěrů rozsudku sp. zn. 6 As 40/2017, musel by dát účastníkům možnost vyjádřit se k věci. Uvedenými závěry je krajský soud při novém posouzení věci vázán.
23. K projednání žaloby nařídil krajský soud znovu ústní jednání na 28. 7. 2022, při němž žalovaný setrval na svém stanovisku. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání bez omluvy nedostavili, o odročení jednání nepožádali, soud tedy jednal v jejich nepřítomnosti v souladu s § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963, Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. Soud postupoval v intencích závazného názoru Nejvyššího správního soudu a účastníky řízení ve smyslu § 49 odst. 4 s. ř. s. seznámil s tím, že znovu hodlá ve věci přihlédnout k závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ale také závěrům rozsudku ze dne

15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33. Žalovaný v reakci na postup soudu uvedl, že zmíněná judikatura podporuje závěry o správnosti provedeného měření rychlosti. Po projednání věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, která v duchu zásady jednoty správního řízení tvoří jeden celek, ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Dle uvedeného ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za takový přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč.
25. Nejprve bylo třeba zabývat se namítanou prekluzí. K této otázce soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, podle kterého: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015.*“.
26. Projednávaný přestupek byl spáchán dne 30. 3. 2016, tudíž až po účinnosti novely § 20 zákona o přestupcích, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích se roční lhůta k projednání přestupku přeruší zahájením řízení či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. V nyní posuzovaném případě bylo prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, vydáno dne 20. 1. 2017, roční lhůta byla tedy zachována a zároveň počala běžet nanovo, přičemž žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím dne 23. 8. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Žalobcův výklad zmiňovaného omezení aplikovatelnosti nově zavedeného institutu přerušení běhu lhůty k projednání přestupku pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích, tedy po dni 1. 10. 2016, vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
27. Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v nedostatečném odůvodnění formy zavinění, dále chyběl podklad pro tvrzení, že měření proběhlo dle návodu k obsluze rychloměru, když tento nebyl jako důkaz proveden, nedostatečně je odůvodněno i tvrzení, že výstup z rychloměru nevyvolává žádné pochybnosti a jeho návrh na provedení výsledku obsluhy rychloměru zůstal bez vyjádření žalovaného, žalovaný nesprávně odmítl vypořádat odvolací námítky, neboť nedochází ke koncentraci řízení.
28. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
29. Dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
30. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu, v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán

vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Citované ustanovení zakládá správním orgánům povinnost vydané rozhodnutí řádně odůvodnit. Nedostatky odůvodnění mohou způsobit až nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů lze uvést, že se primárně týká nedostatků jeho odůvodnění. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jaké skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, na základě jakých důkazů tak učinil, jak se vypořádal s námitkami a návrhy účastníka řízení, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, podle kterých právních norem rozhodoval a proč. Rozhodnutí odvolacího orgánu se považuje za nepřezkoumatelné také tehdy, jestliže z něj není zřejmé, jak se vypořádal s odvolacími námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).

31. Odůvodnění formy zavinění spáchaného přestupku není nepřezkoumatelné. Žalovaný měl za to, že správní orgán I. stupně správně posoudil způsob spáchání přestupku, když dospěl k závěru, že protiprávní jednání bylo učiněno z nedbalosti vědomé. Správní orgán I. stupně přitom v prvostupňovém rozhodnutí na str. 6 uvedl: *„Správní orgán v daném případě posoudil způsob spáchání přestupku, kdy došel k závěru, že protiprávní jednání ... bylo činěno z nedbalosti vědomé, neboť jmenovaný je držitelem řidičského oprávnění k řízení vozidel zařazených do skupiny B podle ustanovení zákona o silničním provozu od 24. 9. 2007, tedy více jak 9 let. Lze tedy oprávněně konstatovat, že se jedná o řidiče s určitou řidičskou praxí, u které se ovšem proti tomu předpokládá, že v potřebné míře zná a ovládá pravidla, která pro provoz na pozemních komunikacích v aktuální době platí.“* Z uvedené části odůvodnění je zřejmé, jakým myšlenkovým postupem správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán formou vědomé nedbalosti. V přestupkovém řízení pak žádné pochybnosti ohledně povědomí žalobce o rychlostním limitu v daném místě či povědomí o rychlosti jeho vozidla nevystaly, nebylo tedy namístě, aby se složce vědomí správní orgány věnovaly více, či by danou otázku posuzovaly odlišně.
32. Dále žalobce namítal, že chyběl podklad pro tvrzení, že měření proběhlo dle návodu k obsluze rychloměru, když tento nebyl jako důkaz proveden. Jak již bylo uvedeno shora, v daném směru došlo ke korekci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Závěr správního orgánu I. stupně, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, žalovaný nahradil svými závěry. Konstatoval, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud neprovedl navrhovaný důkaz z důvodu pozdního uplatnění námítky mimo ústní jednání. Žalovaný doplnil, že nebylo namístě provést dokazování návodem k obsluze, protože se jím řídili proškolení policisté a výstup z měřicího zařízení nevykazoval nestandardnosti. Postoj žalovaného k dané problematice je zřejmý, nic soudu nebrání, aby tyto závěry přezkoumal, při respektování závazného právního názoru ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.
33. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný odmítl vypořádat odvolací námitky a odmítl provést důkaz návodem k obsluze, protože měl námitky vůči měření za uplatněné obstrukčně až po proběhlém ústním jednání.
34. V tomto směru považuje soud za potřebné zrekapitulovat následující skutečnosti. Z účasti na prvním ústním jednání konaném dne 25. 10. 2016 se žalobce prostřednictvím zmocněnce omluvil, vzal na vědomí, že věc bude projednána v jeho nepřítomnosti a s ohledem na to, že měl k dispozici kopii spisového materiálu, písemně se k věci vyjádřil – v písemném vyjádření zaslaném dne 25. 10. 2016 namítal, že měření rychlosti bylo

provedeno v rozporu s návodem k obsluze, zpochybňoval polohu vozidla policie, z něhož byla měřena rychlost, tím pádem i úhel měření. Navrhoval, aby bylo provedeno dokazování ohledáním místa měření za účasti obsluhy, výsledkem obsluhy měřícího zařízení k postupu na ustavení měřícího vozidla. Správní orgán I. stupně si proto vyžádal záznamy z měření rychlosti se zobrazením zaměřovacího kříže na vozidle. Nevyhověl žalobcově žádosti o distanční poskytnutí těchto nových podkladů a ve věci konal další ústní jednání dne 15. 12. 2016, při němž provedl dokazování mj. záznamy z měření se zobrazením zaměřovacího kříže na vozidle a záznamem z měření s fotografií vozidla doplněnou o tzv. pomocnou mřížku. Tohoto ústního jednání se zúčastnil zmocněnec žalobce, jemuž správní orgán I. stupně poskytnul lhůtu k vyjádření k novým důkazním prostředkům. Po uplynutím této lhůty, ale ještě před vydáním rozhodnutí ve věci, se zmocněnec žalobce písemně vyjádřil dne 4. 1. 2017, namítal, že nové podklady nesouvisí s uplatněnými výhradami, ale s reflexí, která namítána nebyla. Trval na důkazních návrzích ohledáním na místě za účasti obsluhy měřícího zařízení, výsledkem policistů, geometrickou analýzou správním orgánem a návodem k obsluze. V odvolání žalobce mj. namítal, že se s uplatněnými námitkami správní orgán I. stupně nevypořádal, trval na argumentaci, že vozidlo policie nebylo správně ustaveno, aby bylo měřeno pod úhlem stanoveným návodem k obsluze, setrval na tom, že mělo být provedeno dokazování ohledáním na místě, výsledkem policistů a návodem k obsluze.

35. V přestupkovém řízení, které je svou povahou řízením o trestním obvinění v širším slova smyslu dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) platí, že koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu se neuplatní a obviněný přestupce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. ve Sb. NSS 1856/2009).
36. Soud tedy souhlasí s žalobcem, že žalovaný pochybil, pokud posoudil námitky a důkazní návrhy vznesené zmocněncem žalobce nikoli před ústním jednáním jako obstrukčně uplatněné, a uvedl, že se nebude z tohoto důvodu zabývat ani odvolacími námitkami týkajícími se ustavení vozidla, tedy ve své podstatě námitkami správnosti měření a úhlu měření, a že správní orgán I. stupně nemohl z tohoto důvodu provést navrhovaný důkaz návodem k obsluze a vypořádávat takto uplatněné námitky. Soud sice chápe důvody vnímání procesní obrany ze strany žalobcova zmocněnce jako obstrukční, vedené snahou prodlužovat přestupkové řízení, a to s ohledem na známé procesní strategie zmocněnce zastupujícího žalobce (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, publ. ve Sb. NSS 3836/2019; či rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-53, hovořící rovněž o spojení zmocněnce žalobce s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, která v projednávané věci hradila za žalobce soudní poplatek), tyto skutečnosti však postoj žalovaného odůvodnit nemohly. Jednak první písemné vyjádření s důkazními návrhy ze dne 25. 10. 2016 předcházelo ústnímu projednání přestupku konanému dne 15. 12. 2016, především ale mohl žalobce uplatňovat námitky a důkazní návrhy na svoji obhajobu až do pravomocného rozhodnutí věci a správní orgán I. stupně i žalovaný se s nimi měli vypořádat.
37. V daném případě má však soud za to, že pochybení žalovaného ve svém důsledku nemělo vliv na přezkoumatelnost vydaného rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dle

názoru soudu jako celek, i ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, dává odpověď na námitky týkající se správnosti provedení měření rychlosti, byť s některými dílčími argumenty žalovaného se soud plně neztotožnil. Jak již bylo uvedeno, je třeba vycházet z toho, že žalovaný v dílčím směru korigoval závěry správního orgánu I. stupně, a měl za to, že dokazování návodem k obsluze je nadbytečné, protože měřicí zařízení bylo obsluhováno proškolenými policisty a výstup z měřicího zařízení nevykazoval žádné nestandardnosti. Z těchto důvodů se proto ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, který měl provedení svědeckých výpovědí policistů provádějících měření za nadbytečné. Není tedy pravdou, že by se žalovaný k otázce potřeby doplnit dokazování o tyto svědecké výpovědi v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, ani v tomto ohledu nebylo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

38. Soudu tedy nic nebránilo, aby závěry žalovaného, ve spojení s důvody, o něž opřel svoje rozhodnutí správní orgán I. stupně a které zůstaly ze strany žalovaného nekorigované, přezkoumal. Vzhledem k vývoji judikatury správních soudů týkající se správnosti měření rychlosti vozidel a případné potřeby doplňovat dokazování nad rámec obvyklé sady důkazů o překročení nejvyšší dovolené rychlosti [oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, ověřovací list rychloměru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56; či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36)] a vzhledem ke stručnému odůvodnění správnosti měření a nadbytečnosti dokazování návodem k obsluze použitého měřicího zařízení ze strany žalovaného, postupoval krajský soud při dalším ústním jednání ve věci v intencích zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a ve smyslu § 49 odst. 4 s. ř. s. seznámil účastníky řízení s tím, že pro věc považuje za relevantní další skutečnosti a právní závěry, o něž hodlá svoje rozhodnutí opřít a doplnit o ně důvody rozhodnutí žalovaného, a umožnil účastníkům, aby se k věci vyjádřili. Žalobci lze totiž přisvědčit, že sama skutečnost, že měřicí zařízení bylo obsluhováno proškoleným policistou, neznamená automaticky, že byl z jeho strany dodržen návod k obsluze při ustavení vozidla a vlastní obsluze rychloměru. Pokud žalovaný uvedl, že výstup z měřicího zařízení nevykazoval nestandardnosti, jde o stručné konstatování, které je sice správné, jak soud rozvede, nicméně bez bližší argumentace a návaznosti na důvody uvedené správním orgánem I. stupně.
39. Soud má nadále za to, že pro projednávanou věc jsou relevantní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, že funkce rychloměru RAMER 10 C, kterým byla změřena rychlost žalobcovu vozidlu, je automatická a není možné, aby bylo měření provedeno nesprávně. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku konstatoval:

„[9] Žalovanému i krajskému soudu je nutno přisvědčit i s ohledem na skutečnosti, které jsou Nejvyššímu správnímu soudu známy z dosavadní judikatury. Například z rozsudku ze dne 23. března 2015, č. j. 17 A 33/2013 - 164 (byť věcně se netýkal námitky měření v zatáčce) vyplývá, že v řízení před Krajským soudem v Plzni byl proveden důkaz návodem k obsluze radarového zařízení RAMER 10 C, z něhož vyplynulo, že měřicí jednotka vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření. Činí tak tím, že vyhledá v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné. Dále zde

bylo provedeno dokazování odborným vyjádřením, podle něhož při měření za jízdy je nej přesnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována v poloze 22 stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu.

[10] Ačkoliv se nejedná o zcela totožný typ měřicího zařízení, považuje Nejvyšší správní soud vhodné poukázat též na svůj rozsudek ze dne 27. dubna 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47, kde uvedl: „Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60.“ V posledně označeném rozsudku se výslovně uvádí: „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ K obdobnému závěru jako v nyní řešené kauze dospěl navíc Nejvyšší správní soud (byť stručněji) již dříve, a to v rozsudku ze dne 2. března 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, který se výslovně týká údajného měření rychlosti v zatáčce přístrojem RAMER 10 C.“

40. Soud nepochybuje o tom, že právě uvedenému koresponduje závěr žalovaného, že výstup z měřicího zařízení v daném případě nevykazoval žádné nestandardnosti. Ostatně již na str. 5 prvostupňového rozhodnutí bylo zmíněno automatické pořízení digitální fotografie, která je doplněna o informaci o směru jízdy, naměřenou rychlost, datum a čas měření s tím, že vytvořený záznam je v nezměnitelné podobě uložený na pevný disk radarového měřiče a tento záznam dokladuje přestupek.
41. Ve světle shora citovaných závěrů bylo nadbytečné provádět v přestupkovém řízení návod k obsluze, prokazovat náležitosti výstupu z měření či vyslýchat obsluhu rychloměru, neboť bylo opakovaně judikováno, že použitý rychloměr RAMER 10 C je plně automatizovaný systém, který v případě nedodržení metody měření dle návodu k obsluze nepořídí žádný výstup a měření anuluje. Nutno doplnit, že součástí správního spisu byl i platný ověřovací list použitého rychloměru a ověření o proškolení s manipulací daného typu rychloměru policistou, který měření prováděl, rovněž o tyto důkazy opřely správní orgány svoje rozhodnutí.
42. Současně se soud ztotožnil s postojem žalovaného, že se žalobci v přestupkovém řízení nepodařilo správnost provedeního měření rychlosti relevantně zpochybnit, přestože je na místě korigovat dílčí závěr žalovaného, že by se tak mělo stát pouze důkazem pořízeným osobou odborně způsobilou v den měření rychlosti. Tento dílčí argument nepovažuje soud za správný.
43. Pokud správní orgán I. stupně a po něm žalovaný odmítli žalobcem předloženou geometrickou analýzu vypracovanou zmocněncem žalobce jako součástí písemného vyjádření k věci, odpovídá to konstantní judikatuře správních soudů, která se již vypořádala s typizovanými námitkami uplatňovanými právě žalobcovým zmocněncem

ohledně měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze a nesprávného úhlu měření rychlosti, na jejichž podporu byly obdobně předkládány vlastní geometrické analýzy a výpočty. Rovněž s těmito judikaturními závěry byly účastníci krajským soudem seznámeni postupem podle § 49 odst. 4 s. ř. s. a měli možnost se k nim vyjádřit, aby pro ně nebylo rozhodnutí překvapivé ani v tomto směru.

44. Např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, Nejvyšší správní soud konstatoval:

„[25] Řádně zjištěný skutkový stav nemohlo zpochybnit ani tvrzení stěžovatele, že policejní hlídka provedla měření pod nesprávným úhlem 29 stupňů, což stěžovatel dokládal vlastní geometrickou analýzou a matematickým výpočtem. Podle stěžovatele nepostupoval krajský soud správně, pokud tyto podklady odmítl provést jako důkaz s poukazem na to, že ve výpočtu chybí základní konkrétní číselné údaje. Na podporu svých tvrzení stěžovatel v kasační stížnosti rozsáhle cituje rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015-44.

[26] Skutkové hodnocení předloženého matematického výpočtu v rozsudku čj. 3 As 93/2015-44 NSS v nynější věci nepřevzal. Třetí senát zrušil rozsudek krajského soudu, jelikož se neztotožnil s jeho závěrem o apriorní nepoužitelnosti matematického výpočtu z důvodu jeho neprůkaznosti. Dle jeho názoru bylo třeba doplnit dokazování, například technickou pomůckou výrobce rychloměru v podobě šablon, respektive mřížek, které jsou součástí návodu k jejich užití. Přiložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím záznamu o přestupku) lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření. Ze soudní činnosti je NSS známo, že po provedení dalšího dokazování dospěly soudy v navazující judikatuře k závěru, že geometrické analýzy a matematické výpočty přestupců zastoupených stejným zástupcem jako v kauze sp. zn. 3 As 93/2015 (advokát Mgr. Jaroslav Topol) nejsou přesné a nemohou prokazovat úhel měření. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2018, čj. 33 A 16/2017-38, body 21 a 22, který při dokazování úhlu měření použil právě kontrolní šablonu:

„21. [...] žalobcem doložené výpočty nelze sice a priori považovat za nesmyslné, ale jsou dány důvodné pochybnosti o jejich přesnosti, a to také s ohledem na řádné ověření správnosti měření kontrolní šablonou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015-41). Přestože žalobce obecně vysvětlil, jak při výpočtu postupoval, je zřejmé, že výchozí hodnoty svého výpočtu získal na základě jím pořízeného obrázku, do kterého sám zakreslil osy pohybu měřeného vozidla a směru provedeného měření rychlosti. Je však třeba připomenout, že výchozí bod osy znázorňující směr měření (nastavení hlavy měřicího zařízení) žalobce vyznačil na základě polohy policejního vozidla vyjádřené údaji GPS, které nelze s odkazem na dokument Vyhodnocení záznamu z měření považovat za přesné. K tomu je pak vhodné doplnit, že ani související závěr žalobce, že tato osa na druhé straně obrázku prochází přesně středem domu č. 50, patrně s odkazem na snímek z měření a znalost místních podmínek, nepůsobí z hlediska přesnosti zcela přesvědčivě.

22. Kromě toho je vhodné poukázat na skutečnost, že zásadní nedodržení úhlu měření, které žalobce svým výpočtem dovodil, by se projevilo buď naměřením nižší než skutečné rychlosti ve prospěch žalobce (větší úhel) nebo tím, že by se vozidlo na snímku či v radarovém svazku vůbec nenacházelo, jak bylo prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedeno. Z návodu k obsluze (s. 72) vyplývá, že „úhel radarové hlavy a digitální kamery se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích. Držáky mají pevně nastavenou aretaci na 22° pro radarovou hlavu a 19° pro digitální kameru.“ Ze snímku v záznamu měření je

zřejmé, že byl pořízen rychloměrem nastaveným na vzdálenost 60m při nastavení objektivu na ohniskovou vzdálenost 48mm. Měření tedy proběhlo v maximální dosahové vzdálenosti, a to za použití „zoomu“. To potvrzuje již učiněný závěr o tom, že správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015 – 43). Nastavení do správného úhlu 22° je navíc předpokládáno samotnou konstrukcí držáků radarové hlavy, takže není pravděpodobné, že by mělo docházet k jejímu chybnému ustavení s odchylkou několika stupňů, jak usuzuje žalobce, ledaže by samotné služební vozidlo bylo ustaveno zcela nesprávně. Krajský soud uzavírá, že v nyní posuzované věci nevyvstaly ohledně skutkového stavu díky použití kontrolní šablony žádné pochybnosti, jejichž odstranění by vyžadovalo další dokazování.“

Správnost geometrické analýzy a matematických výpočtů přestupců ve věcech, na jejichž obraně nějak participovaly osoby spojené s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou (vedle advokáta Mgr. Václava Voříška jde též o advokáta Mgr. Jaroslava Topola), se nepotvrdila ani poté, co si správní orgány vyžádaly vyjádření autorizovaného metrologického střediska (výrobce daného měřicího zařízení) (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, bod 12).

[27] NSS s ohledem na tyto nové skutkové závěry v judikatuře proto shodně se správními orgány i krajským soudem nepovažuje geometrickou analýzu a matematický výpočet stěžovatele za důkaz, který by byl s to zpochybnit listiny založené ve správním spisu. Předložená geometrická analýza a následný matematický výpočet jsou založeny na ničím nepodložené úvaze o umístění měřicího zařízení v okamžiku měření rychlosti, přesné umístění měřicího zařízení však nemohlo být autorovi výpočtu známo (obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 42, body 19 a 20, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 279/2017-44, bod 56, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018-41, bod 10, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016-24, bod 20, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 A 12/2017-46, bod 43). Úvaha stěžovatele je tak zkratkovitá. Ostatně sám stěžovatel při popisu výpočtu ve vyjádření, založeném na č. l. 55-56 správního spisu, připouští, že „z fotografie z měření je možno přibližně spočítat úhel, pod kterým bylo přítomné vozidlo foceno“ (zvýraznění doplnil NSS). Stěžovatel ani jeho obecný zmocněnec či právní zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti, po obsahové stránce tak výpočet nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele. Tvrzení stěžovatele, resp. geometrická analýza a matematický výpočet, tedy dle názoru soudu není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o úhlu měření. Podle NSS proto bylo zcela nadbytečné provádět v tomto směru další stěžovatelem navrhované důkazy - vyjádření pověřeného zaměstnance výrobce rychloměru a návod k obsluze měřicího přístroje.“

45. Lze uzavřít, že správní orgány postupovaly správně, pokud nepovažovaly zmocněncem žalobce vypracovanou geometrickou analýzu a provedený výpočet úhlu měření za odborně způsobilý relevantně vyvrátit správnost měření, podloženého automaticky učiněným záznamem přestupku z rychloměru Ramer 10 C, a tuto analýzu nepřipustily jako důkaz. Právě citované závěry pak dostatečně vyvrací žalobní námitky, v nichž žalobce namítal, že se jeho zmocněnec problematice měření rychlosti věnuje dlouhodobě, a mohl proto vznášet tyto odborné námitky a danou geometrickou analýzu.
46. Stranou v dané věci nelze ponechat ani provedení dokazování záznamy z předmětného rychloměru s fotografiemi doplněnými o zaměřovací kříž umístěný na vozidle a o tzv.

kontrolní šablonu, která správním orgánům slouží ke kontrole správnosti zobrazení oblasti radarového svazku. Správní orgán I. stupně na výhrady žalobce směřující proti provedení měření rychlosti reagoval také poukazem na výstup z měřidla, který byl doplněn právě o zobrazení zaměřovací mřížky, z čehož dovozoval, že měření bylo provedeno relevantně a správně. Také s ohledem na to měl správní orgán I. stupně za nadbytečné provést výslech členů hlídky policie, která měření provedla.

47. Postup zvolený správním orgánem I. stupně opět plně odpovídá hodnocení této problematiky správními soudy. Na podporu této argumentace lze citovat např. z bodu 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41:

„Námitka, že měřicí zařízení Ramer 10C nedisponuje funkcí, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, byla vyvrácena již v rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42. Rovněž problematikou správného ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretací snímku z měření se Nejvyšší správní soud již zabýval. V rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, dovodil, že dodržení předepsaného úhlu měření lze jednoduše ověřit průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru, která je součástí návodu k obsluze i příručky k vyhodnocení) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku. Správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze také spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015-43). Naopak geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem, byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz bod [33] a [34] rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38 a dále rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). ...“.

48. Dle názoru soudu tedy v projednávané věci nevystaly v přestupkovém řízení žádné relevantní pochybnosti o správnosti provedeného měření rychlosti ověřeným rychloměrem RAMER 10 C a správní orgány žalobcova práva nezkrátily tím, že nepřistoupily k navrhovanému dokazování ohledáním místa měření či svědeckými výpověďmi policistů, resp. policisty, který obsluhoval předmětný rychloměr. Obstojí také závěr žalovaného, že doplnění dokazování návodem k obsluze bylo za daných okolností nadbytečné, neboť tento závěr koresponduje konstantní judikatuře, jak bylo soudem podrobně vysvětleno shora.
49. Dílčí námitky, že ze spisového materiálu nelze seznat, zda samotný školitel dotyčného policisty byl řádně proškolen, dále kdo skutečně psal žalobou napadené rozhodnutí a že ve správním spise chybí návod k obsluze rychloměru, žalobce uplatnil až při ústním jednání dne 8. 7. 2019, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty k formulaci žalobních námitek podle § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto se těmito námitkami soud pro opožděnost nezabýval.
50. Dle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

51. K námitkám, že měření rychlosti proběhlo skrytě a nenaplnovalo účel měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, jímž je zvyšování bezpečnosti, tedy prevence, soud setrvává na závěru, že ačkoliv ostentativní měření rychlosti s viditelnou symbolikou Policie ČR působí preventivně na účastníky provozu, kteří jsou ve vizuálním kontaktu s takto označenými hlídkami, a zvyšuje tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obdobně působí na účastníky provozu i měření rychlosti policisty v neoznačených (civilních) vozech. Tento způsob měření má navíc ten efekt, že řidiči si nemohou být jisti, které civilní vozidlo jim může rychlost změřit, a tudíž preventivní funkce tohoto způsobu měření rychlosti má dopad na mnohem širší okruh řidičů. Ke způsobu měření rychlosti civilními vozy neoznačenými symbolikou Policie ČR soud podotýká, že zmocňující § 79a zákona o silničním provozu nevymezuje způsob měření rychlosti pouze na případy za použití služebních vozidel označených viditelnou symbolikou Policie ČR.
52. Ověření rychloměru není zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o přezkoušení rychloměru dle citovaného zákona. Podstatu odůvodnění žalobce výše uvedenou námitkou opět nezpochybnil.
53. Soud neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí postrádal v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu výčet aplikovaných právních ustanovení, jak namítal žalobce. Výrok obsahuje mj. odkaz na § 18 odst. 4, § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích. K žalobcem namítaným chybějícím ustanovením, konkrétně § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích, soud konstatuje, že § 13 odst. 1 zákona o přestupcích nebyl v daném případě aplikován a aplikace § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích týkající se určení druhu a výměry sankce je implicitní součástí nikoliv výroku, ale odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 6. Není namístě do výroku rozhodnutí o přestupku uvádět veškerá ustanovení právních předpisů, která byla na posouzení věci aplikována, nýbrž ta, podle kterých je přestupek právně kvalifikován a podle kterých byl žalobce za přestupek potrestán a bylo mu uložena povinnost k náhradě nákladů řízení.
54. Další žalobní bod se týkal způsobu vymezení místa spáchání přestupku. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
55. V projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... tím, že dne 30. 3. 2016 v čase X hodin řídil motorové vozidlo zn. X (bílé barvy), RZ: X, se kterým jel po silnici I. třídy č. 6 ve směru jízdy na Karlovy Vary. V obci Lubenec, v ulici X mu byla silničním radarovým

rychloměrem RAMER 10 C, v.č. 15/0200 naměřena rychlost 70 km/h, v úseku kde smí řidič jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla řidiči H. jako nejnižší minimální rychlost zjištěna 67 km/h. Při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 17 km/h,...“. Podle početné judikatury Nejvyššího správního soudu je v naprosté většině případů zcela dostačující, pokud správní orgán označí místo spáchání dopravního přestupku ve výroku svého rozhodnutí tak, že uvede město a ulici, kde k přestupku mělo dojít, společně s vymezením času a způsobu spáchání, a případně též v kombinaci s pořízenými fotografiemi založenými ve spise (viz rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018-40, body [24] až [26], v němž se NSS vyrovnal i se skutkovou specifičností případu, jenž řešil v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42; dále např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34; ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39; ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36).

56. Pokud bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem s přesností na sekundy a současně bylo uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, šlo o dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku. V přestupkovém řízení nevyvstaly pochybnosti o rychlostním limitu v daném úseku, nebylo zpochybňováno, že rychlost byla vozidlu naměřena v obci. Zmínka žalobce v žalobě, že ulice je dlouhá a zřejmě v ní platí odlišné rychlostní limity, je ničím nepodložená spekulace. Námitku nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
57. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, nejedná se o žalobní bod.

VI. Závěr a náklady řízení

58. S ohledem na výše uvedené argumenty posoudil krajský soud žalobu jak o nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. Výrok o nákladech řízení, které zahrnují jak náklady řízení před krajským soudem tak Nejvyšším správním soudem, se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
60. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 28. červenec 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně